Υπόθεση C-68/90

Yvan Blot και Front national
κατά
Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

« Προφανές απαράδεκτο »

Διάταξη του Δικαστηρίου της 22ας Μαΐου 1990 2101

Περίληψη της Διατάξεως

Προσφυγή ακυρώσεως — Πράξεις επιδεκτικές προσφυγής — Πράξεις του Κοινοβουλίου συνεπαγόμενες έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων
(Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 173)

Για να μπορεί μια πράξη του Κοινοβουλίου να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως, πρέπει να συνεπάγεται έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων, πράγμα που δεν συμβαίνει με πράξεις που αφορούν μόνο την εσωτερική οργάνωση των εργασιών του, όπως είναι οι πράξεις οι σχετικές με την ανάδειξη μελών και με την εκλογή των προέδρων των διακοινοβουλευτικών αντιπροσωπειών.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 22ας Μαΐου 1990 *

Στην υπόθεση C-68/90,

Yvan Blot

και

Front national,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

εκπροσωπούμενοι από τη SCP J.-P. Claudon et W. de Saint-Just, δικηγορική εταιρία του Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Preta, plateau du Kirchberg,

προσφεύγοντες,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τον J. Campinos, νομικό σύμβουλο, επικουρούμενο από τον Bieber, νομικό σύμβουλο, και Kyst, μέλος της νομικής υπηρεσίας,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση τριών πράξεων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ήτοι της συγκλήσεως στις 16 Ιανουαρίου 1990 της διακοινοβουλευτικής αντιπροσωπείας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για τις σχέσεις με την Ελβετία, της πράξεως περί αναδείξεως του προέδρου της εν λόγω αντιπροσωπείας και της αναδείξεως στις 16 Ιανουαρίου 1990, του G. Topmann ως προέδρου της αντιπροσωπείας,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους O. Due, πρόεδρο, Sir Gordon Slynn, K. N. Κακούρη, F. A. Schockweiler και M. Zuleeg, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, R. Joliet, T. F. O'Higgins, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Díez de Velasco και P. J. C. Kapteyn, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: J.-G. Giraud

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 16 Μαρτίου 1990 ο Y. Blot, ευρωβουλευτής της ομάδας των κομμάτων της Ευρωπαϊκής Δεξιάς, και το Front national, ένωση προσώπων μη κερδοσκοπικού σκοπού διεπόμενη από τον γαλλικό νόμο της 18ης Ιουλίου 1901, εκπροσωπούμενο από τον πρόεδρό του Le Pen, άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή με την οποία ζητούν την ακύρωση τριών πράξεων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ήτοι της συγκλήσεως στις 16 Ιανουαρίου 1990 της διακοινοβουλευτικής αντιπροσωπείας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για τις σχέσεις με την Ελβετία, της πράξεως περί αναδείξεως του προέδρου της εν λόγω αντιπροσωπείας και της αναδείξεως του G. Topmann ως προέδρου της αντιπροσωπείας στις 16 Ιανουαρίου 1990.

2 Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι, όπως προκύπτει από το έγγραφο της 9ης Οκτωβρίου 1989, που περιέχει τα ονόματα των προέδρων που ανακοινώθηκαν από τις πολιτικές ομάδες σύμφωνα με την απόφαση της 22ας Απριλίου 1982 (ΕΕ C 125, σ. 113), πρόεδρος της διακοινοβουλευτικής αντιπροσωπείας για τις σχέσεις με την Ελβετία ορίστηκε ο Y. Blot και ότι η εκλογή του G. Topmann, μέλους της Σοσιαλιστικής Ομάδας, ως προέδρου της αντιπροσωπείας αυτής κατά τη συνάντηση που πραγματοποιήθηκε στο Στρασβούργο στις 16 Ιανουαρίου 1990, είναι ανίσχυρη.

3 Για να στηρίξει τον ισχυρισμό του περί του πλημμελούς της διαδικασίας αναδείξεως του G. Topmann, ο Y. Blot επικαλείται τέσσερις λόγους: παράβαση του κανονισμού, παραβίαση της αρχής της ισότητας, καταστρατήγηση της διαδικασίας και παραβίαση της αρχής της μη αναδρομικότητας.

4 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι κατά το καθού όργανο ο Y. Blot ουδέποτε ορίστηκε, στην πραγματικότητα, πρόεδρος της εν λόγω αντιπροσωπείας.

5 Κατά την απόφαση της 22ας Απριλίου 1982, τα ονόματα των προέδρων ανακοινώνονται από τις πολιτικές ομάδες και τους μη εγγεγραμμένους βουλευτές στο διευρυνθέν προεδρείο, το οποίο αποφασίζει επί των ενδεχομένων ενστάσεων. Από τη δικογραφία προκύπτει ότι ο όρος « προσωρινός » αναγραφόταν ρητά στο έγγραφο της 9ης Οκτωβρίου 1989 το οποίο επικαλούνται οι προσφεύγοντες.

6 Στις 13 Δεκεμβρίου 1989 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο τροποποίησε το άρθρο 126 του κανονισμού του. Η διάταξη αυτή όριζε αρχικά στην παράγραφο 2 ότι « η σύσταση των αντιπροσωπειών συνοδεύεται από απόφαση επί της συνθέσεως της αντιπροσωπείας, η οποία πρέπει να αντιστοιχεί στη δύναμη των πολιτικών ομάδων, καθώς και από απόφαση επί του αριθμού των μελών της » και διευκρίνιζε στην παράγραφο 3 ότι « οι πολιτικές ομάδες ορίζουν τα μέλη των αντιπροσωπειών ». Στις σχετικές τροποποιητικές διατάξεις που ψηφίστηκαν στις 13 Δεκεμβρίου 1989 ορίζεται ότι « η εκλογή των μελών των αντιπροσωπειών πραγματοποιείται κατόπιν ανακοινώσεως στο προεδρείο των ονομάτων των υποψηφίων εκ μέρους των πολιτικών ομάδων, των μη εγγεγραμμένων βουλευτών ή δεκατριών τουλάχιστον βουλευτών » και διευκρινίζεται ότι « το προεδρείο υποβάλλει στο Κοινοβούλιο προτάσεις που αποβλέπουν, κατά το δυνατό, στη δίκαιη εκπροσώπηση των κρατών μελών και των πολιτικών τάσεων ».

7 Από τη δικογραφία προκύπτει, εξάλλου, ότι αναμένοντας την τροποποίηση του κανονισμού που θα καθόριζε τα της αναδείξεως των προεδρείων των αντιπροσωπειών, το διευρυνθέν προεδρείο αποφάσισε στις 10 Οκτωβρίου 1989 να « καλέσει τις αντιπροσωπείες να συγκροτήσουν τα προεδρεία τους, εξυπακουομένου ότι ελλείψει συναινέσεως θα πρέπει να ακολουθήσουν τη διαδικασία της εκλογής υπό την προεδρία του πρεσβυτέρου βουλευτή ».

8 Από τη δικογραφία προκύπτει επίσης ότι, κατά τη συνάντηση της διακοινοβουλευτικής αντιπροσωπείας για τις σχέσεις με την Ελβετία της 12ης Οκτωβρίου 1989 υπό την προεδρία του πρεσβυτέρου βουλευτή και παρουσία του προσφεύγοντος, η πλειοψηφία των μελών της εξέφρασε την επιθυμία να αναβληθεί η λήψη αποφάσεως για την προεδρία.

9 Πρέπει να υπομνηστεί καταρχάς ότι, όπως προκύπτει από την απόφαση της 23ης Απριλίου 1986, Κόμμα Οικολόγων Les Verts κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (294/83, Συλλογή 1986, σ. 1339), με προσφυγή ακυρώσεως μπορούν να προσβληθούν μόνο οι πράξεις του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που συνεπάγονται έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων.

10 Πρέπει να γίνει δεκτό ότι με την υπό κρίση προσφυγή αμφισβητείται το κύρος της διαδικασίας αναδείξεως του προέδρου διακοινοβουλευτικής αντιπροσωπείας. Κατά την προαναφερθείσα απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 22ας Απριλίου 1982, που βεβαιώθηκε με την απόφαση της 11ης Οκτωβρίου 1984 (ΕΕ C 300, σ. 50), « οι διακοινοβουλευτικές αντιπροσωπείες για τις σχέσεις με τις τρίτες χώρες αποτελούν τα όργανα των εξωτερικών επαφών και της διακοινοβουλευτικής συνεργασίας του Κοινοβουλίου· έχουν δε ως αποστολή τον διακοινοβουλευτικό διάλογο, την

αμοιβαία πληροφόρηση επί επικαίρων ζητημάτων και τις μελέτες ειδικού ενδιαφέροντος, την κοινοβουλευτική υποστήριξη των εξωτερικών πολιτικών της Κοινότητας ».

11 Από την απόφαση αυτή προκύπτει ότι οι διακοινοβουλευτικές αντιπροσωπείες έχουν μόνον αρμοδιότητες πληροφορήσεως και επαφών, και ότι οι πράξεις αναδείξεως των μελών τους και εκλογής του προέδρου τους αφορούν μόνο την εσωτερική οργάνωση των εργασιών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

12 Όπως προκύπτει από τη Διάταξη της 4ης Ιουνίου 1986, Ομάδα των κομμάτων της Ευρωπαϊκής Δεξιάς κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (78/85, Συλλογή 1986, σ. 1753), πράξεις αναγόμενες απλώς στην εσωτερική οργάνωση του Κοινοβουλίου δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως.

13 Εν προκειμένω έχει, επομένως, εφαρμογή το άρθρο 92, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας και η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 22 Μαΐου 1990.

Ο γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο πρόεδρος

O. Due